

til det særlige Lovforslag, som er under Forberedelse.

Medens det foreliggende Lovforslag i anførte Henseende forudsætter et Supplement, maa man i øvrigt formene, at der i de bestaaende Institutioner — Plejehjemssforeningerne (og de dermed beslagtede Selfaber), Børnehjemmene og Opdragelsesanstalterne — foreligger et til Anvendelse efter Lovforslagets Djemed fuldt ud egnet og tillige tilstrækkeligt Materiale. I selve Lovforslaget er ikke optaget Bestemmelser om finansiel Støtte fra Statens saa lidt som fra Kommunens Side til disse ganske vist uundværlige Institutioner. Det maa være forbeholdt Lovgivningsmagten til enhver Tid ved Bevillinger paa de aarlige Finanslove at udstrække Statens Støtte saa vidt, som det findes fornødent og hensigtsmæssigt, ligesom Kommunerne enkeltvis eller flere i Forening kunne slaa ind paa lignende Vej, hvorpaa der allerede nu findes flere Eksempler. Allerede nu er den Støtte, der ydes fra Statens Side, ikke ubetydelig — c. 56,000 Kr. aarlig, jfr. Bilag II — og det er ikke ufandsynligt, at der vil rejses Krav om yderligere Tilskud saamtidig med eller under Indflydelse af den i Lovforslaget betingede Godkendelse til Anvendelse i Børneforsorgens Tjeneste. Men udover det anførte garanterer Staten ikke Børnehjemmene og Opdragelsesanstalterne økonomisk. Og man maa, som tidligere anført, tillægge dette Betydning, fordi man ved den modsatte Fremgangsmaade vilde udsætte sig for efterhaanden at kvæle det private Initiativ og den private Offerberedvillighed, som man nu — tillidsfuldt seende hen til, hvad der ad den Vej er udrettet, — haaber til bedste for Sagen selv at holde frist ogsaa i Fremtiden. Skulde det mod Forventning en Gang senere vise sig, at denne Støtte for Sagen svigtede, da vilde ogsaa Tiden være kommen, da man maatte skride til en videregaende Statsforsorg. Men indtil saadant foreligger, bør man blive i det en Gang betraadte Spor, der hidtil har vist sig som god Vej mod Maalet.

Med den anførte Tanke — at Staten ikke sikrer de til Forsorgens Gennemførelse til enhver Tid fornødne Midler — hænger det sammen, at Lovforslaget ikke har optaget nogen Ændring af den kriminelle Lovvalber. Det er under de bestaaende Forhold og med Afgang til eventuelt udvidede Statstilskud næppe meget sandsynligt, at der skulde indtræffe Tilfælde, der, skønt egnede til Forsorg, ikke kunde bringes ind under denne paa Grund af manglende Midler, og de ville i hvert Fald ikke i Tal komme til at spille nogen Rolle. For saa vidt tør der vistnok gaas ud fra, at Lovforslaget i alt væsentligt vil føre til samme

Resultat som Forhøjelsen af den kriminelle Lovvalber. Men saa længe Staten ikke har overtaget Garantien i anførte Henseende, maa den formelle Mulighed blive igen for at gribe tilbage til Straffen. Den fakultative Regel om Straffritagelse i Straffelovens § 36 kan ikke afløses af en obligatorisk; der vil ogsaa bestaa — ligesom hidtil — maa anses for heldigt, at et Barn, skønt det ikke har opnaaet de fulde 15 Aar, undergives virkelig Straf og da navnlig saaledes, at det gøres til Genstand for Behandling i den oven for berørte, særlige Forbedringsanstalt. Den formelle Afgang til Straf maa da ogsaa af Hensyn hertil bevares; men Lovforslaget tilsigter i øvrigt i videst muligt Omfang at gøre den overflødig.

I det hele kunne de Fremskridt, som Lovforslaget indeholder i Forhold til den nuværende Tilstand, formentlig kort resumeres saaledes: 1) Forsorgsvirksomheden sikres bedre end nu, dels ved de ny Organer, der skabes (de kommunale Udvalg og Direktøren for Børnetilsynet), dels ved de Anvisninger, der gives Baatalemyndigheden; 2) kraftigere Midler til Opgavens Løsning lægges i disse Myndigheders Haand; 3) Bepjælsing til at fratage Forældremagten stærkes; 4) Vortfald af Tilfælde mod Børn lettes i en væsentlig Grad.

Med Hensyn til den Forklaring, Lovforslagets Bestemmelser i øvrigt maatte gøre ønskelig, henvises til de nedenstaaende Bemærkninger til de enkelte Paragrafer.

Til §§ 1 og 2.

Om de her angivne tre Kategorier af Børn, der gaa ind under Forsorgsvirksomheden, er allerede talt oven for (Sp. 3135). Med Hensyn til Afgrænsningen mellem § 1 b og § 1 c bemærkes, at man har anset det rigtigt ikke at begrænse Litra b derved, at Barnet ikke maa have begaaet en strafbar Handling — saaledes som den tilsvarende Bestemmelse i Kommissionens Udskift fastsætter, — men ved det i Litra c angivne formelle Hensyn, om der er foretaget Strafforfølgningsskridt i Anledning af en strafbar Handling. Det bestemmende herved har været Hensynet til de forskellige Myndigheder, der skulle træffe Afgørelse henholdsvis for Litra b (og Litra a) og for Litra c. Da den Myndighed, der varetager Opgaven overfor Litra c Børnene, er Baatalemyndighederne, bør deraf formentlig følge, at man maa overlade Myndigheden for Litra b Omforgen, selv om Handlingen er strafbar, naar der dog ikke er foregaaet noget, der har bragt Sagen for Baatalemyndighederne. Paa den anden Side maa disse beholde Sagen, selv om det skulde